

Boj s dezinformacemi je příznakem krize řídicích struktur - veřejná správa ztrácí kontrolu nad řízením státu. Na zakazy dojel i komunistický režim

- CZ24 News | 11. července 2022

ČESKO: Vláda plna odhodlání vyrazila jako těžkooděnc do boje s dezinformacemi, které zpochybňují její pravdu. Rozhodla se přitvrdit a prosadit silou svůj pohled na věc, ale tím si pod sebou podřezává větev. Potlačování kritických informací znamená, že veřejná správa ztrácí kontrolu nad řízením státu. Bohužel platí zákon, jestliže někdo ztrácí, jiný získává.

Na zahradě je růžový slon

Řízení, a vládnutí je řízení, spočívá především v informacích, které proudí tam, ale i zpět. Řečeno jednoduše, když nikdo nikomu neřekne, co má dělat, těžko lze mluvit o nějakém řízení. Každý článek organizovaného systému musí dostat informace, které potřebuje k výkonu své činnosti – prodavačka, jak se markuje na pokladně, uklízeč, kde najde smeták. Zpět proudí informace, že úkol je dokončen a tak dále. Nic složitějšího na tom není. Představte si situaci na zahradě, kde úrodu ničí růžový slon. Prostě se tam zjevil, celý růžový, dupe po úrodě, žere stromy a vůbec vše, na co přijde. Co udělá šéf zahrady? Zajde se přesvědčit, zda slon tam je nebo ne. Případně tam někoho pošle, aby to ověřil. Jakmile zjistí, že slon tam opravdu je, tak zvedne telefon. Zavolá buď lovce, nebo podle založení odchytovou službu, a sdělí jim, že támhleten růžový slon nemá na zahradě co dělat a ať už je pryč. Tím pádem problém ničení úrody slonem bude brzy vyřešen.

Zásadní změna nastává tehdy, když vedoucí dané zahrady je pevně přesvědčen o neexistenci růžových slonů a jejich výskyt považuje za nepřátelskou dezinformaci mající za cíl zvýšit náklady na provoz zahrady výdaji souvisejícími s odstraněním slona. Nebo ještě lépe, že se jedná o výsledek spiknutí lidí usilujících o jeho pozici. Prostě slon neexistuje, a proto problém bude řešit zvýšením plotu. Pokud jsou všichni přesvědčeni, že výskyt růžového slona není možný, tak kdyby vedoucí o něm mluvil, zcela zřejmě se ve své funkci neudrží. Systém zareaguje tak, že vedoucího sesadí z funkce a dosadí jiného, který je ideově pevný a o existenci tohoto jevu ani nepípne. Jak to asi dopadne v konečném důsledku se zahradou je nabíledni. Asi netřeba dále více rozvádět, jak se může dařit vyřešit problém ničení úrody, pokud bude vědomě zamítnuta možnost výskytu růžového slona.

Důsledky potlačování kritických informací

Pokud se řídicí články vědomě připravují o zdroje kritických informací, a boj s dezinformacemi není ve svém významu nic jiného, má to dva důsledky. Za prvé upevní se moc řídicí úrovně, protože do systému neproudí informace, které by nasvědčovaly chybnému řízení. Naopak, vše se jeví v pořádku, najde se dokonce náhradní zdůvodnění – zelenina ze zahrady mizí, protože ji rozkrádají zaměstnanci. Tyto konstrukce o příčinách bez skutečného podkladu pak vedou k dalším a dalším chybným rozhodnutím bez potřeby brát zřetel na to, že pro zdůvodnění nejsou důkazy. Zahradníci budou propuštěni a na jejich směšné výmluvy o slonovi nebude brán zřetel.

Z výše uvedeného však vyplývá druhý důsledek a to je právě ono hromadění chyb. Systém neustále zadržává a zadržává, jednoduché věci jsou čím dál tím složitější, aparát, který potřebuje systém

k řízení je stále větší a jeho bujení nelze zastavit žádným úsilím. Naopak ti, co se snaží dělat svou práci co nejlépe, pociťují důsledky nejvíce. Jsou systémem vytlačováni na okraj a nejsou schopni v daném systému racionálně fungovat, protože vidí, že jejich řídicí informace se dostala do rozporu se skutečností. Což u řízených zdrojů vede prakticky vždy k rezignaci a ztrátě iniciativy. Typickým příkladem z praxe budiž fanatické tlačení agendy Zeleného údělu proti rozumu, obecnému mínění i hospodářským potřebám. Když se tyhle věci sečtou – hromadění chyb, rezignace a ztráta iniciativy, můžete hádat třikrát, co se stane. Na tomto serveru pro firmy trpící podobným selháváním řídicích funkcí mají velice přiléhavý název – zazmrdivání.

Selhávání řídicích funkcí státu

Výše zmíněný stav selhávání řízení v případě vedení státu nevyhnutelně ústí ve ztrátu svrchovanosti. Jakmile není elita schopna řídit svoje území pro ovládané přijatelným způsobem, tak se s radostí tohoto úkolu zhostí nějaký dobrotivý osvoboditel. Jako příklad systémového selhávání lze uvést Evropskou unii, která disponuje víceméně jednotným řídicím centrem. Jedná se o seskupení států čítající cca 450 milionů obyvatel. Je to víc než mají USA nebo Rusko. Přesto i přes všechnu propagandistickou snahu je zřejmé, že USA jsou významně mocnějším subjektem než EU, ač představují ještě větší slepenec, a to nemluvě o Rusku. O suverenitě, tedy schopnosti nezávisle rozhodovat a řídit, se v případě EU prakticky nedá mluvit a to ani u větších států jako třeba Německo.

Že to přeháním? Představte si situaci, že muž v plné síle jde z obchodáku a potká sotva se vlekoucího starého somráka, který ho požádá o nějaké drobné. Slituje se a dá mu 10 Kč. Žebrák mu místo díky vulgárně vynadá se slovy, ať kouká navalit víc. Co muž udělá? Usměje se a dá mu mnohem víc? Bylo by takové rozhodnutí reálné? Pokud mu dá více, tak jen protože si všiml, že se kolem najednou vyskytly další ne až tak vetché existence, které tak vytváří silnou nátlakovou hrozbu. Dobrovolně člověku, co vám nadává, nedá nikdo při smyslech nic, ale pod pohrůžkou značné síly, to je hned jinak. Když to převedete do politiky, tak si vzpomeňte, jak ukrajinský velvyslanec nazval německého kancléře uraženou jitrnicí. Stát, [který po Německu něco chce](#), ústy nejvyššího oficiálního představitele v hostitelské zemi tvrdě a veřejně urazil jednu z čelních postav Německa. V podstatě mu řekl, aby navalil zbraně a nekecal. Divný prosebník, že? Nebo se stačí podívat na jednání ve formátu Zelenský a představitelé Evropy. Evropští státníci přijíždí na návštěvu v obleku a čekají, až Zelenský v tričku přijde jako poslední. Zkusili jste někdy za zákazníkem, se kterým chcete uzavřít pro vás životně potřebný obchod, přijít oblečení jako na kydání hnoje? Ten vzkaz je celkem jasný – jste jen onuce a dáte nám, co chceme. Ukrajina sama nemá žádné páky, jak donutit Němce, aby dělali, co oni potřebují. Ale přesto to Němci dělají a nechají se u toho peskovat jako lokajíček. Prezident přijede do Kyjeva, tam se nechá zpucovat a jede domů udělat, co mu poručili. Proč? Protože tam je zřejmě ta hrozba, která odebírá možnost dobrovolnosti. Nic nemusíte vědět o mezinárodní politice, ale tohle vám řekne víc než cokoliv jiného. Jinými slovy, v EU už došlo k tak katastrofálnímu nahromadění řídicích chyb, že není schopná své území řídit a předává svou svrchovanost mimo oficiální struktury.

Definice dezinformace podle MV ČR

Ať nechodíme daleko, tak krásnou ukázkou můžete vidět na webu MV ČR. [Ministerstvo vnitra ve spolupráci s odborem komunikace britského úřadu vlády](#) sestavilo příručku pro boj s dezinformacemi. Protože řízení je proces především informační, tak tato jednoduchá zpráva říká, že nějaký ouřada někde na konci světa v Britanistánu určuje, co se v kolonii bude považovat za lež a co za pravdu. Přeloženo do češtiny ministerstvo sděluje, že předalo řídicí kompetence do rukou úřadů v Británii. Anglosasové tedy budou řídit, co si smíme myslet a co ne. Příručka hned v úvodu definuje, co je a co není dezinformace, dovolím si citovat:

„Šíření dezinformací spočívá v úmyslném vytváření a šíření nepravdivých a/nebo zmanipulovaných informací, které mají příjemce oklamat nebo uvést v omyl. Účelem je buď způsobit škodu, nebo získat nějaký politický, osobní či finanční prospěch.“

Na základě této definice, kampak asi spadá slavná to věta – uděláme tečku za covidem? Kampak asi spadají informace o tom, že covid je něco jako nakažlivá rakovina stříknutá morem a jediná spása leží v bezhlavém nákupu nevyzkoušených vakcín z veřejných peněz? Zajímavé, že tohle zrovna za dezinformace považováno nebylo a není, navzdory mnoha empirickým důkazům.

Jenže pokud výše zmíněnou definici použijete na politiku, přestane fungovat. Politika závisí na úhlu pohledu každé strany. Například takový jednoduchý fakt, kdo začal druhou světovou válku? Němci vkročili na území Polska jako první, takže vše je z našeho pohledu jasné. Ale z německého pohledu válku zaviniolo Polsko, které porušilo pakt o neútočení tím, že přijalo záruky od Londýna. Takový krok znamenal, že Polsko se aktivně účastní spojeneckví namířené proti Německu, což zhoršilo bezpečnostní situaci Německa. Dále Polsko začalo hromadit útočné svazy na hranicích s Německem a terorizovalo německou menšinu. Polsko navíc vyhrotilo situaci omezováním přístupu do německé enklávy Východní Prusko, což se ve vztazích mezi státy považuje za [causus belli](#). Naopak polský pohled je zřejmý – Německo nedodrželo svoje mnichovské záruky Česko-Slovensku. Snížilo tak bezpečnost Polska a navíc porušilo mezinárodní smlouvy. Polská vláda ho pak nemohla považovat za důvěryhodného partnera k jednání, tudíž byla nucena přijmout záruky Londýna. Polská vláda neomezovala přístup k enklávě, jen chtěla dohodnout vyšší tranzitní poplatky v polské měně. Všechno jsou to fakta, ale viděna z různých úhlů, proto mluvit v politice o dezinformaci je prakticky nemožné. Pohled každé strany sporu zamlčuje některá fakta. Pokud však je nutné najít v politice řešení, pak to znamená umět vnímat pohled druhé strany a pokusit se je sladit s tím naším. Ne vždy to jde, pochopitelně, ale když úmyslně zrušíte možnost druhé strany říkat, co si o věci myslí, pak nikdy urovnání nelze dosáhnout. Jednání oponentů se bez informací z druhé strany jeví jako nerozumné až šílené a spor se nutně bude stupňovat. Boj s dezinformacemi nutně znamená vyhrocení sporů.

Problémy nelze řešit bez informací ze všech stran

Zcela určitě nelze popřít, že na světě existují země nebo skupiny, jejichž zájmy jsou proti našim zájmům a snaží se nás přesvědčit, abychom bez boje vyklidili pozice. Jedním z takových nástrojů ovlivňování jsou manipulativní informace jako například, že zbraně jsou zlo, a proto je nebudeme vyrábět a zejména prodávat. Dezinformátoři pak za obdivného vzdychání o naší úžasné morální síle obsadili námi vyklizené zbrojní trhy. Pokud se řídicí kádry rozhodnou, že nechtějí informace nesouhlasící s jejich přesvědčením vnímat, znamená to, že jejich řízení přestává být vykonáváno a nebudou schopni vyřešit jakýkoliv problém. Chybným informacím se nečelí zákazem, ale poukazem na náš náhled na věc. Lidé mají svou hlavu a morální integritu spojenou s vlastenectvím. Morální integritou je míněno chápání toho, co společnost vnímá jako dobro a co jako zlo. Například, když mistrům ve výrobě bude nařízeno, že mají zavraždit polovinu dělníků, protože to vyjde levněji, než je propustit, dá se, doufejme, předpokládat, že to neudělají. K tomu, aby nabyli přesvědčení, že jediná cesta společného dobra je právě to vyvraždění poloviny pracovníků, k tomu slouží propaganda. Tato propaganda je narušována informacemi, které ukazují pravý stav věci. Mrtví lidé jsou mrtví a nic je nevrátí k životu. Pokud takové narušování propagandy zakázete, pak si lze snadno domyslet, co se asi stane se společností. Zákaz informací tak vede k zahnívání a úpadku společnosti. Jako příklad lze uvést vlnu udavačství a až fanatické nenávisti očkovaných, kdy se lékaři nechali slyšet, ať neočkovaní zemřou ve stanech před nemocnicí. Na začátku toho šílenství bylo potlačování kritických zpráv o reálných důsledcích nemoci, či o následcích očkování. Z tohoto faktu vyplynula nemožnost pochopit druhou stranu odmítající dobrodiní vakcinace, neboť očkovaná strana měla k dispozici pouze oficiální stanovisko, že vakcína zahraňuje životy. Proto její odmítání vnímala jako nerozumné, šílené a

sklouzávala k silovému řešení, protože s bláznem se nedá domluvit. Výsledkem potlačení informací je pnutí ve společnosti a nebezpečná polarita, která vede k jejímu roztržení se všemi důsledky.

Na zákazy dojel i komunistický režim

Omezit nesouhlasné informace se za dob normalizace snažili i komunisté. Bojovali do roztrhání těla se západními ideodiverzními centrály a s podvracením výdobytků socialismu. Jak dopadli, už víme, protože příznakem dobrého řízení je připuštění vlastní omylnosti a nikoliv slepé přejímání ideologických pouček. Z kritických informací lze pak vyvodit správný závěr, který nelze získat, pokud schází informace, které doplňují celkový obrázek. Komunistický režim shořel na tom, že do řídicích struktur byli povyšováni lidé, kteří měli jen to správné ideové vidění světa a hromadění kritických zpráv brali jako imperialistickou propagandu. Naopak západní systém díky tomu, že umožňoval existenci komunistických stran a nijak zásadně neomezoval jejich fungování, se pak nutně musel jevit jako významně přitažlivější. Komunistický systém pak ztrácel sociální charisma a byl vnímán jako něco, co překáží společnosti v rozvoji. Společnost režimu přestala věřit, a proto systém prohnul a následně se s rachotem zhroutil, i přestože měl ve zbrani více než půl milionu mužů (policie, armáda, lidové milice) na svou ochranu. Současný systém jde cestou komunistického režimu, byť to popírá celou svou propagandou. Za komunistů se nesměla kritizovat politika strany, dneska se nesmí pochválit Rusko nebo kritizovat menšiny. Tabuizovaných témat je v současné společnosti nesrovnatelně více a hranice nejsou zdaleka tak ostré jako za komunismu. Jelikož jsem měl možnost poznat oba systémy, tak mohu srovnávat a to podotýkám, že komunismus považuji za projev úpadku a dekadence. Celý boj s dezinformacemi, cizím slovem cenzura, není nic jiného než vyjádření neschopnosti legitimní moci řídit svěřené území. Chybně řízený systém se musí zhroutit, to je nevyhnutelný zákon. Otázkou je, co přijde po něm? Ale to, jak česká veřejnost samozřejmě přijala omezení v souvislosti s covidem, jak snadno souhlasila se suspendováním základních práv, mne rozhodně nenaplnuje nadějí, že to, co přichází, bude lepší.

AUTOR: Josef Vohnout

ZDROJ: D-FENS